

PRIJEMNI ŠTAMBILJ
REPUBLIKA HRVATSKA

376 HAKOM

Priljeno: 30.04.2024., 08:52:08 h		
Klasifikacijska oznaka:	Ustrojstvena jedinica:	
034-03/23-01/24	376-08/IB	
Uredžbeni broj:	Prilozi	Vrijednost:
437-24-03	0	

d3848996

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

uj: UsII-143/2023-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda dr. sc. Sanje Otočan, predsjednice vijeća, Mire Kovačić i Radmile Bolanča Vuković, članica vijeća uz sudjelovanje sudske savjetnice Jelene Maltar Benjak, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Županijske uprave za ceste Zadarske županije, Zrinsko-Frankopanska 10/II, Zadar, kojega zastupa opunomoćenik I

protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe koju zastupa opunomoćenik

radi naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 18. travnja 2024.

p r e s u d i o j e

- I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja tuženika, KLASA: UP/I-344 03/18-11/182, URBROJ: 376-05-3-23-44 od 21. kolovoza 2023.
- II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.
- III. Nalaže se tužitelju da zainteresiranoj osobi naknadi trošak za sastav odgovora na tužbu u iznosu od 622,14 eura (šesto dvadeset dva eura), u roku od 60 dana od primitka ove presude.

Obrazloženje

1. Oспоравanim rješenjem tuženika odbijen je zahtjev tužitelja za donošenje dopunskog rješenja kojim se utvrđuje točan iznos godišnje naknade za pravo puta iz točke V. izreke rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-03/18-11/182, URBROJ: 376-10-18-14 od 10. svibnja 2018.
2. Tužitelj podnosi tužbu kojom rješenje tuženika pobija u cijelosti zbog bitne povrede pravila postupka, pogrešne primjene materijalnog prava te pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. U tužbi u bitnom ističe da je njegov zahtjev odbijen jer je tuženik prihvatio razloge koje iznosi (u daljnjem tekstu:) prvenstveno glede pozivanja na zaključak o pravnom shvaćanju sa sjednice sudaca Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, broj: 6 Su-497/19-3 od 17. rujna 2019. prema kojemu u primjeni članka 27. i 28. Zakona o elektroničkim

komunikacijama („Narodne novine“ 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17.; u daljnjem tekstu: ZEK), Hrvatska regulatorna agencija za mrežne djelatnosti (u daljnjem tekstu: HAKOM) može rješenjem utvrditi sve parametre za utvrđivanje visine naknade za pravo puta prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta koje je sastavni dio rješenja. Tužitelj smatra da navedeni zaključak ne isključuje mogućnost naknadnog donošenja dopunskog rješenja, ako „osnovnim“ rješenjem nisu riješena sva pitanja koja su bila predmet postupka. Dakle, navedeni se zaključak ne odnosi na situacije koje se mogu podvesti pod članak 100. stavak 2. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, 47/09. i 110/21.; u daljnjem tekstu: ZUP). Mišljenja je da pravno shvaćanje ovoga Suda od 17. rujna 2019. ne isključuje mogućnost da HAKOM, ako može rješenjem utvrditi sve parametre za utvrđivanje visine naknade za pravo puta prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta koje je sastavni dio rješenja, utvrdi koliko novčanih jedinica iznosi godišnja naknada za pravo puta, odnosno u istoj upravnoj stvari to pitanje riješi dopunskim rješenjem. Poziva se na presudu ovoga Suda, poslovni broj: UsII-353/19 od 19. rujna 2019.

3. Tužitelj nadalje ističe da je tuženik u identičnim činjeničnim i pravnim situacijama donosio dopunska rješenja kojima je utvrdio iznos godišnje naknade za pravo puta. Naglašava da u vrijeme donošenja rješenja od 10. svibnja 2018. tuženiku nije bio poznat podatak o točnom novčanom iznosu godišnje naknade za pravo puta na plaćanje koje je u korist tužitelja obvezao pa je potom obvezao izraditi obračun na temelju parametara iz točaka I., II. i III. izreke toga rješenja. Dakle, rješenje od 10. svibnja 2018. HAKOM je donio na temelju činjenica poznatih u vrijeme njegova donošenja. Nije sporno da je obračun naknade obveznik izradio u dodijeljenom roku, pa je upravo to nova činjenica (novi element) koji daje pravnu podlogu za donošenje dopunskog rješenja u konkretnoj upravnoj stvari. Ako bi se pošlo od pretpostavke da je rješenjem od 10. svibnja 2018. tuženik, kao javnopravno tijelo, riješio u potpunosti sva pitanja koja su bila predmet predmetnog postupka, tada nije jasno zašto je obvezao I., kao obveznika plaćanja naknade za pravo puta, točkom V. izreke rješenja od 10. svibnja 2018. da i njemu, kao donositelju rješenja, dostavi obračun godišnje naknade sa svim podacima koji su primijenjeni. Naglašava da u ovoj upravnoj stvari tuženik nije rješenjem od 10. svibnja 2018. riješio sva pitanja jer je ostalo neriješeno pitanje točnog novčanog iznosa godišnje naknade za pravo puta, a koji novi podatak je HAKOM uredno zaprimio nakon donošenja rješenja od 10. svibnja 2018., slijedom čega je trebao donijeti dopunsko rješenje. Napominje da je iznos godišnje naknade za pravo puta (1.652.098,44 kuna / 219.271,14 eura) kako je utvrdio - nesporan.

4. Smatra da je tek nakon što je dostavio obračun godišnje naknade tuženik imao dovoljno elemenata za utvrđivanje točnog iznosa naknade za pravo puta. Navodi i to da prema stajalištu Županijskog suda u Vukovaru izraženom u jednom ovršnom predmetu, rješenje HAKOM-a, kao što je rješenje osporeno u ovom upravnom sporu, nije ovršna isprava u smislu članka 29. stavka 1. Ovršnog zakona („Narodne novine“, 112/12., 25/13., 93/14., 65/16., 73/17., 131/20. i 114/22.).

5. Predlaže da ovaj Sud usvoji tužbeni zahtjev, poništi osporavano rješenje i dopuni rješenje od 10. svibnja 2018. te naloži tuženiku naknadu troškova spora tužitelja u iznosu od 621,87 eura.

6. U odgovoru na tužbu tuženik u bitnom ističe da su tužbeni navodi neosnovani. Navodi da predmet donošenja dopunskog rješenja na temelju članka 100. stavka 2.

ZUP-a mogu biti samo pitanja koja su predmet postupka, a koja javnopravno tijelo nije riješilo rješenjem. Rješenjem tuženika od 10. svibnja 2018. (u daljnjem tekstu: rješenje/18.) i rješenjem KLASA: UP/I-344-03/21-11/120 URBROJ: 376-05-3-22-10 od 6. siječnja 2022. (u daljnjem tekstu: rješenje/22.) utvrđena je godišnja naknada za pravo puta za korištenje EKI na način da su određeni parametri na temelju kojih je bio obvezan izraditi obračun godišnje naknade, što je i učinio. Stoga nije točna tvrdnja tužitelja da rješenjem/18. i rješenjem/22. nisu riješena sva pitanja. Novčani iznos naknade za pravo puta u rješenju/18. i rješenju/22. određen je putem parametara te je nesporan među strankama. Stoga tuženik smatra da je tužitelj svojim zahtjevom za donošenje dopunskog rješenja zapravo tražio drugačiji način utvrđivanja naknade za pravo puta u odnosu na već riješeno rješenjem/18. i rješenjem/22. Naglašava da članak 100. stavak 2. ZUP-a isključuje pravo javnopravnog tijela da naknadno donosi dopunsko rješenje kojim bi se na drugačiji način riješila ista stvar.

7. Nadalje, tuženik se u osporavanom rješenju pozvao na zaključak o pravnom shvaćanju sa sjednice sudaca ovoga Suda od 17. rujna 2019., a koje pravno shvaćanje isključuje pravo javnopravnog tijela da naknadno donosi dopunsko rješenje kojim bi se na drugačiji način utvrdio iznos godišnje naknade za pravo puta u odnosu na način utvrđen rješenjem/18. i rješenjem/22. Ističe da je u obrazloženju osporavanog rješenja naveo razloge zašto smatra da je bespredmetno pozivanje tužitelja na dopunsko rješenje HAKOM-a od 15. veljače 2023. jer je u tom slučaju riječ o donošenju dopunskog rješenja zbog drugih razloga. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev.

8. Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu u bitnom navodi da u konkretnom slučaju nisu ostvareni uvjeti iz članka 100. stavka 2. ZUP-a za donošenje dopunskog rješenja, kako to tvrdi tužitelj, jer ne postoji niti jedno pitanje o kojem tuženik u konkretnom postupku nije odlučio. Smatra da tužitelj u predmetnom zahtjevu za izdavanje dopunskog rješenja ne navodi nove činjenice ili nove podatke koji bi vodili tome da se ovdje radi o novom predmetu o kojem je potrebno raspravljati i donijeti odluku, već svoj zahtjev za donošenje dopunskog rješenja temelji isključivo pozivanjem na obračun iznosa naknade za pravo puta, a koji obračun proizlazi iz već ranije provedenog i pravomoćno okončanog upravnog postupka i utvrđenih parametara kao i ovlasti tuženika da samu obvezu izračuna naknade prenese na zainteresiranu osobu. Taj je obračun u vrijeme donošenja predmetnog rješenja prema utvrđenim parametrima za tužitelja bio nesporan, a što tužitelj potvrđuje u tužbi. Predlaže da ovaj Sud, zbog nepostojanja pretpostavki za vođenje spora odbaci tužbu, podredno odbije kao neosnovanu te da naloži tužitelju da podmiri trošak podnošenja odgovora na tužbu u iznosu od 622,14 eura.

9. Sukladno članku 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 29/17. i 110/21.; u daljnjem tekstu: ZUS) odgovori na tužbu tuženika i zainteresirane osobe dostavljeni su tužitelju.

10. Tužitelj je dostavio podnesak kojim se očituje na odgovor na tužbu tuženika i zainteresirane osobe koje smatra u cijelosti neosnovanima te u bitnom navodi da nije točno da je predmetni novčani iznos naknade za pravo puta određen parametrima, već je novčani iznos samo odrediv na temelju parametara. Rješenje/18. ne sadrži nikakav novčani iznos, odnosno ne proizlazi da bi se bilo

koja brojka odnosila na novčanu svotu, a samim time i na novčanu obvezu koja bi bila točno brojem određena u odnosu na zainteresiranu osobu. Prigovara što se tuženik nije očitovao o tužiteljevom pozivanju na predmete koji su u istoj činjenično – pravnoj situaciji riješeni drugačije. U cijelosti ustraje kod argumentacije navedene u činjeničnom dijelu tužbe te predlaže da ovaj Sud usvoji tužbeni zahtjev.

11. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

12. Iz spisa proizlazi da je tužitelj 4. kolovoza 2023. podnio zahtjev tuženiku za donošenje dopunskog rješenja na temelju članka 100. ZUP-a kojim se utvrđuje točan iznos godišnje naknade za pravo puta iz točke V. rješenja tuženika od 10. svibnja 2018. Rješenjem tuženika od 10. svibnja 2018. utvrđeno je da je zainteresirana osoba infrastrukturni operator te da ima pravo puta na županijskim i lokalnim cestama u vlasništvu Republike Hrvatske i pod upravljanjem Županijske uprave za ceste Zadarske županije, utvrđena je količina elektroničke komunikacijske infrastrukture i druge povezane opreme (EKI) na temelju Elaborata o pravu puta i utvrđeni su parametri na temelju kojih je obvezan u roku od osam dana od primitka rješenja izraditi obračun godišnje naknade za pravo puta i zajedno s podacima koji su primijenjeni dostaviti tuženiku i tužitelju.

13. U rješenju/18. nije naveden točan iznos godišnje naknade za pravo puta, već su utvrđeni parametri s obzirom na količinu, vrstu i prostorni položaj EKI na svakoj pojedinoj katastarskoj čestici prema podacima koje je zainteresirana osoba dostavila u Elaboratu o pravu puta, a koje se koriste za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje EKI te je primijenjen iznos naknade propisan člankom 7. stavkom 1. i člankom 6. stavkom 2. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta („Narodne novine“ 152/11., 151/14. i 95/17.; u daljnjem tekstu: Pravilnik). Tužba podnesena radi poništavanja rješenja/18. odbijena je presudom ovoga Suda, poslovni broj: UsII-223/18-15 od 4. ožujka 2020.

14. Dana 23. svibnja 2018. je dostavio obračun godišnje naknade za pravo puta u iznosu od 1.652.098,44 kn odnosno 219.271,14 eura, koji iznos među strankama nije sporan, a rješenjem iz 2018. određen je rok u kojem je obvezan platiti naknadu za pravo puta za prvu godinu kao i rokovi dospjeća plaćanja svake sljedeće godine.

15. Člankom 100. stavkom 2. ZUP-a propisano je ako javnopravno tijelo rješenjem nije riješilo sva pitanja koja su predmet postupka može na prijedlog stranke ili po službenoj dužnosti donijeti rješenje o pitanjima koja nisu riješena (dopunsko rješenje).

16. Prema ocjeni ovoga Suda u konkretnom slučaju nije bilo mjesta donošenju dopunskog rješenja jer nije riječ o situaciji u kojoj javnopravno tijelo rješenjem nije riješilo sva pitanja koja su bila predmet postupka. Naime, tuženik se osnovano poziva na zaključak o pravnom shvaćanju sa sjednice Visokog upravnog suda Republike Hrvatske od 17. rujna 2019. prema kojem u primjeni članaka 27. i 28. ZEK-a tuženik može rješenjem utvrditi sve parametre za utvrđivanje visine naknade za pravo puta prema podacima o EKI navedenima u Elaboratu za pravo puta koje je sastavni dio rješenja. Sud smatra da u takvoj situaciji nema osnove za donošenje dopunskog rješenja jer je pitanje naknade riješeno rješenjem u odnosu na koje se traži donošenje dopunskog rješenja. Kako je u konkretnom slučaju rješenjem/18. odlučeno o naknadi za pravo puta (utvrđivanjem parametara za utvrđivanje visine naknade za pravo puta), to nije bilo osnove za donošenje dopunskog rješenja.

17. Prigovor tužitelja da je tuženik u identičnim činjeničnim i pravnim situacijama donosio dopunska rješenja kojima je točno utvrdio iznos godišnje naknade za pravo puta nije odlučan jer nije riječ o istoj situaciji kao u ovom slučaju, već je riječ o donošenju dopunskog rješenja na temelju drugih razloga (novi podaci o trasama EKI-a u odnosu na podatke navedene u rješenju).

18. S obzirom na navedeno, valjalo je na temelju članka 57. stavka 1. ZUS-a odbiti tužbeni zahtjev (točka I. izreke presude).

19. Budući da je tužitelj izgubio ovaj upravni spor, njegov zahtjev za naknadu troškova upravnog spora nije osnovan, zbog čega je na temelju članka 79. stavka 4. ZUS-a taj zahtjev odbijen (točka II. izreke presude).

20. Zainteresiranoj osobi je sukladno članku 79. stavcima 1. i 4. ZUS-a priznat trošak sastava odgovora na tužbu u traženom iznosu od 622,14 eura (točka III. izreke presude).

U Zagrebu 18. travnja 2024.

Predsjednica vijeća
dr. sc. Sanja Otočan

Dokument je elektronički potpisan:

Sanja Otočan

Vrijeme potpisivanja:

30-04-2024

08:15:49

DN:
C=HR
O=VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.97=#0C1156415448522D3133363133333630303638
OU=Signature
S=Otočan
G=Sanja
CN=Sanja Otočan